

Hồi Thứ Mười Lăm

NGŨ VỊ ĐỆ TỬ

Lúc này đã quá canh hai, trên đường tuyệt không có bóng người, Long Bình thi triển Hoàn Thiên Nhất Thức Vô ảnh khinh công kéo Mặc Thanh đuổi theo bên gót.

Một lúc lâu sau, cả ba chạy đến trước một ngôi nhà.

Có tường cao bao bọc xung quanh, tiểu hóa tử quay lại nói:

– Một lát nữa não nhiệt sẽ diễn ra bên trong, nhị vị sau khi vào bên trong tự tìm lấy chỗ ẩn thân!

Dứt lời tung người vượt tường vào bên trong.

Lúc Long Bình với Mặc Thanh tung người lên đầu tường tiểu hóa tử Mật Bình Nhi đã mất tung.

Long Bình quan sát xung quanh bên trong nguyên là một hoa viên đã bỏ hoang phế lâu ngày, cỏ dại mọc cao đến thắt lưng, giả sơn chơ vơ trong hồ nước đã cạn khô, ngôi nhà mát hình lục giác đã đổ sập một bên, phong cảnh trông hoang tàn thê lương.

Phía đông hoa viên, cạnh hai cây cổ thụ sát tường có một đồng đá. Long Bình quan sát một hồi thấy sau đồng đá chính là chỗ ẩn thân lý tưởng, lập tức kéo tay Mặc Thanh tung người đến sau đồng đá ngồi dựa tường nghỉ ngơi.

Long Bình hỏi:

– Thanh muội! Muội đói không?

Mặc Thanh lắc đầu, Long Bình nhăn mặt nói:

– Huynh đói quá!

Mặc Thanh cười nói:

– Ai biểu lúc này ca ca không chịu ăn!

Vừa nói vừa ngã người vào vai Long Bình.

Bỗng thấy Mặc Thanh chấn động toàn thân, vừa dựa vào Long Bình đã tung người nhảy lên.

Long Bình ngỡ nàng bị người đánh lén, lại sợ có người đến vội nhảy theo nắm vai nàng, hỏi:

– Thanh muội! Có chuyện gì vậy?

Mặc Thanh vùng vẫy mạnh kêu lớn:

– Buông ra! Buông ta ra!

Long Bình ngỡ ngẩn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy mặt nàng xanh tựa như gặp phải việc gì cực kỳ khủng khiếp vậy, nào chịu buông tay, vội nói:

– Thanh muội! Thanh muội! Bình tỉnh có chuyện gì vậy?

Mặc Thanh như phát cuồng, cứ kêu lớn:

– Ta biểu buông ra! Buông ta ra!

Mặc Thanh trước giờ rất nhu thuận, tuy có lúc cũng tỏ ra tinh nghịch nhưng Long Bình chưa hề thấy nàng có thái độ quái lạ như vậy bao giờ, lần này nàng nổi cơn lôi đình thật sự, bất giác kinh hãi, chàng biết tất có nguyên nhân, nào dám trì hoãn vội buông tay ra. thối lui một bước, ngưng thần giới bị!

Chỉ thấy Mặc Thanh quỳ móp, đập đầu phủ phục dưới đất!

Long Bình cứ ngỡ nàng lay chàng, càng không hiểu đầu đuôi ra sao, vội kêu lớn:

– Thanh muội! Muội... muội...

Mặc Thanh nào có chú ý gì đến chàng cứ phủ phục bất động dưới đất.

Đến đây Long Bình chợt tỉnh ngộ thì ra không phải nàng quì hành đại lễ mà quan sát vật gì ở chân tường.

Biết có việc bất thường chàng cũng cúi xuống nhìn.

Sát chân tường có một thạch bia. bên trên khắc bốn chữ lớn:

“Mặc phủ địa giới”. Bên cạnh khắc một hàng chữ nhỏ:

“Canh tỵ niên kiến lập”. Chàng vừa đọc hết mấy chữ trên thạch bia, bỗng thấy Mặc Thanh hai tay bới đất dưới chân thạch bia.

Càng lúc bới càng nhanh, dáng điệu cực kỳ khẩn cấp.

Ngay lúc đó bỗng nghe tiếng quần áo lộng gió phần phật, tiếng động đến gần cực nhanh, thoáng chốc đã vào đến hoa viên.

Cứ theo khinh công của người này mà suy đoán thì võ công hẳn không phải tầm thường. Long Bình vội nắm hai tay Mặc Thanh nháy mắt ra hiệu có người đến. Nhưng Mặc Thanh lúc này không còn là người nữa, hình như mất hết lý trí, bất chấp mọi sự, vùng mạnh hai tay, mở miệng định kêu lên, nàng kêu lên thì lỡ việc hết.

Long Bình không dám chậm trễ giờ chỉ điểm ngay hôn mê huyết, đỡ nàng trong lòng, ngược nhìn ra giữa hoa viên, nhưng trong hoa viên ngoài cỏ dại tuyệt nhiên không thấy bóng người.

Long Bình chưa hết kinh ngạc, bỗng nghe như tiếng lá rụng ba bóng người đã đáp xuống giữa hoa viên.

Long Bình chú mục nhìn kỹ, ba người mới đến không ai khác hơn Thiết Chương Hạ Tông với Hắc Bạch nhị phu nhân.

Bổng nghe Thiết Chưởng Hạ Tông cao giọng nói:

– Vị cao nhân nào của Cái Bang hẹn Hạ mỗ đến đây, không biết có điều chi chỉ giáo?

Lão vừa dứt lời bổng nghe trong cổ đại phát ra tiếng ngáy pho pho một to một nhỏ, một cao một trầm cực kỳ đều đặn như tấu nhạc vậy.

Thiết Chưởng Hạ Tông nghe tiếng ngáy nộ khí xông thiên mắng lớn:

– Cho dù ngươi là Thao Thiết đại bang chủ giá lâm cũng không thể coi thường Hạ mỗ như vậy!

Dứt lời nhặt một viên đá vung tay ném về phía có tiếng ngáy.

Bổng một điểm trắng từ bên phải bay vút qua. thật khéo đụng viên đá trong thình không, cả hai bề nát rơi xuống đất.

Thiết Chưởng Hạ Tông kinh ngạc nhìn qua, trên đỉnh giả sơn bên trái có một tên tiểu hóa tử trạc mười lăm, mười sáu tuổi đang ngồi ngất ngưỡng tay trái cầm hồ lô rượu đang nốc ừng ực. Tay phải cầm nửa con gà ăn dở vung vẩy, dáng điệu bất cần đời.

Long Bình nhìn thấy tiểu hóa tử lập tức nhận ra là Tiểu Hồ Lô từng có duyên gặp mặt một lần ở Hoàng Sơn đạo nọ. Thấy gã uống rượu như uống nước, ba chữ Tiểu Hồ Lô thật xứng đáng cho tên của gã.

Thiết Chưởng Hạ Tông lửa giận càng cao, hét lớn:

– Tiểu bối vô tri, kêu sư phụ ngươi ra đây!

Tiểu hóa tử như điếc, cứ dốc ngược hồ lô uống bán sống bán chết.

Bổng nghe một tiếng cười nhẹ:

– Hạ đàn chủ, nói chuyện hà tất phải thô lỗ như vậy! Thật không lọt tai chút nào!

Long Bình quay về phía phát ra tiếng nói, trước mặt Thiết Chưởng Hạ Tông cách chừng hai, ba trượng, Mật Bình Nhi đã đứng đó từ bao giờ.

Thiết Chưởng Hạ Tông chợt tỉnh ngộ, “À” lên một tiếng nói:

– Thì ra là ngũ vị đệ tử của Cái Bang Thao Thiết đại bang chủ, Hạ mỗ thất kính! Thất kính! Không biết hiện giờ đại bang chủ ở đâu!

Rõ ràng lão nhận ra Mật Bình Nhi nên khẩu khí cũng biến đổi hòa hoãn hơn!

Mật Bình Nhi nói:

– Ngươi hỏi sư phụ ta? Người đi nam về bắc, ăn ở đông ngủ ở tây, làm sao mà biết được giờ này người ở đâu?

Thiết Chưởng Hạ Tông nghe nói Thao Thiết đại bang chủ không đến trầm mặt nói:

– Không lẽ mấy tên tiểu bối các người viết thư hẹn ta đến hay sao?

Mật Bình Nhi hỏi lại:

– Như vậy thì có gì không được? Đương nhiên có việc cần mới mời người tới! Có điều người yên tâm, ngũ vị của bọn ta còn thiếu hai vị, không có vị mặn cũng không có vị cay chắc cũng không đến nỗi làm người khó chịu lắm!

Mật Bình Nhi nói chuyện văn nhã thanh tao, giọng nói dịu dàng êm tai, nhưng lọt vào tai Thiết Chưởng Hạ Tông khác nào gai nhọn.

Thiết Chưởng Hạ Tông giận khôn tả. mắng lớn:

– Tiểu súc sinh, hạng tiểu bối như các người cũng dám giỡn mặt bốn đàn chủ, quả chán sống rồi!

Dứt lời định xông đến tấn công Mật Bình Nhi.

Bỗng trong đám cỏ vang lên một tiếng ngáp dài, một người vươn vai đứng dậy, chính là gã thư sinh rách rưới say rượu nằm ngủ trong tửu lâu.

Mật Bình Nhi nói:

– Hạ đàn chủ, xin giới thiệu, đây là thủ lĩnh trong ngũ vị, đại sư huynh Thổ Đàm Tử (hũ giấm), nhị vị đến gần làm quen nhau đi!

Gã thư sinh rách rưới ngáp dài một tiếng lẩm bẩm một mình:

– Ồi! không dám! Không dám!

Rồi làm bộ ôm quyền thi lễ nói:

– Kính thỉnh đàn chủ chỉ giáo!

Thiết Chưởng Hạ Tông thấy gã thư sinh Thổ Đàm Tử, bất giác biến sắc, bởi lúc nãy trong tửu lâu sau khi Long Bình với Mặc Thanh đi khỏi, lão tìm khắp vẫn không thấy thư sinh rách rưới đâu, không ngờ giờ gã lại xuất hiện ở đây, không biết rời tửu lâu lúc nào?

Lão cười lạnh nói:

– Chắc các hạ có mục đích riêng mới đến đây?

Thổ Đàm Tử cười ha hả, không còn vẻ buồn ngủ nữa:

– Hạ đàn chủ quả thiếu kiên nhẫn, đã vậy Thổ Đàm Tử này cũng không khách sáo nữa. xin hỏi đây là chốn nào?

Thiết Chưởng Hạ Tông hơi chấn động nói:

– Cả vùng Ba Lăng này ai mà không biết, đây là đất cũ của Mặc gia, người hỏi như vậy có ý gì?

Thổ Đàm Tử cười nhẹ:

– Không sai! Có điều tại sao lại để hoang tàn đường này? Cả nhà họ Mặc giờ ở phương nào?

Long Bình ẩn thân sau đồng đá bất giác chấn động, thảo nào Mặc Thanh biến đổi kỳ dị như vậy, thấy sự việc có liên quan đến nàng vội giải khai hôn mê huyết

cho nàng.

Lúc này thần sắc Thiết Chưởng Hạ Tông đột biến, lúc trắng lúc xanh, rõ ràng lời nói của Thổ Đàm Tử làm lão chán động không ít.

Nhưng Thiết Chưởng Hạ Tông quả không hổ là đàn chủ của Thanh Long Giáo, lão chán tỉnh rất nhanh, đáp:

– Việc này cũng bởi Mặc gia vô phúc, gặp chuyện không may suốt mấy năm liền, sau cũng bị thiên hỏa thiêu rụi, nhà cháy người chết, việc cách nay đã mười mấy năm rồi, nơi này làm sao không hoang vu được!

Lúc này Mặc Thanh đã tỉnh lại, nghe Thiết Chưởng Hạ Tông nói vậy, liền thoát ra vòng tay Long Bình ngồi xuống, nhìn ra giữa hoa viên.

– Ha! Ha! Ha! – Thổ Đàm Tử buông một tràng cười dài, nói:

– Mặc gia vô phúc, gặp chuyện không may lại còn bị thiêu hỏa... nhưng theo chỗ Thổ Đàm Tử được biết, Mặc gia có một vật võ lâm dị bảo...

Thổ Đàm Tử nói đến đây, Thiết Chưởng Hạ Tông với Hắc Bạch nhị phu nhân cả Long Bình với Mặc Thanh ẩn sau đồng đá thấy đều chán động, ngưng thần nín thở lắng nghe.

Thổ Đàm Tử nói tiếp:

– Nhưng lẽ ra năm ấy Mặc lão anh hùng không nên nói cho hảo hữu của người biết, vị hảo hữu đó càng không nên nói cho con trai của hắn, kết quả, toàn gia Mặc lão anh hùng lâm cảnh thảm sát, võ lâm dị bảo từ đó cũng thất tung...

Thiết Chưởng Hạ Tông hét lớn cắt ngang lời nói của Thổ Đàm Tử:

– Nói bậy! Bọn hậu sinh các ngươi làm sao biết được việc xảy ra mười mấy năm về trước mà nói càn!

Thổ Đàm Tử vẫn điềm tĩnh:

– Hạ đàn chủ, làm gì giận dữ vậy, ta còn chưa nói hết!... Không biết vì sao món võ lâm dị bảo ấy lại rơi vào tay Trương hộ pháp Thanh Long Giáo. Thế là Thanh Long Giáo dốc toàn lực tróc nã Trương hộ pháp, tin tức này từ đó lan nhanh trong giang hồ...

Năm ấy gia sư cũng có nghe biết tin không may này, lại may mắn gặp được Trương hộ pháp ở Hoàng Sơn, cuối cùng Trương hộ pháp trốn vào Bạch Cốt Lâm của Bách Hoa Giáo!

Thiết Chưởng Hạ Tông nghe đến đây, không đành được nữa, lướt tới tấn công Thổ Đàm Tử một thiết chưởng!

Thổ Đàm Tử nghiêng người thối lui hai trượng nói:

– Hạ đàn chủ. Ta không đánh với người đâu! Nhưng mong người nghe hết lời ta. Ô, ô chúng đi rồi! Về Bạch Cốt Lâm tìm võ lâm dị bảo rồi!

Thiết Chưởng Hạ Tông quay đầu nhìn ra sau, thấy Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dực đã phi thân lên đầu tường, định gọi lại nhưng đã trễ, nháy mắt hai người đã khuất dạng.

Thiết Chưởng Hạ Tông hừ lạnh:

– Dù chỉ có một mình lão phu há sợ các người!

Thổ Đàm Tử nói:

– Ai cần người sợ, người mà người cần sợ lát nữa sẽ xuất hiện. Còn bây giờ hãy để ta nói hết trước đã, bởi ta nghe nói, Mặc lão anh hùng với Hạ gia người lúc ấy giao tình rất hậu, chắc Hạ đàn chủ cũng biết rõ nội tình, nên hôm nay mới đặc biệt mời các hạ tới đây thỉnh giáo đôi điều, không biết có vui lòng chỉ giáo?

Thiết Chưởng Hạ Tông thấy tình thế trước mắt, gã thư sinh Thổ Đàm Tử một thân võ công không rõ cao thấp thế nào, lại thêm hai tên tiểu tử đứng chờ, giả như có quyết đấu cũng là lành ít dữ nhiều.

Thanh danh của lão đã mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ, không may bị ba tên tiểu hóa tử đánh bại, oai danh mấy chục năm trời bỗng chốc tan thành mây khói.

Tâm niệm vừa dứt liền lạnh lùng nói:

– Lão phu không thềm chấp bọn hậu sinh tiểu bối các người, ngày sau sẽ tìm sư phụ người thanh toán!

Dứt lời quay người định bỏ đi.

Bỗng thấy một đạo bạch quang mang theo hương rượu, cách không bay tới, cản mất đường rút lui của lão Lại nghe Thổ Đàm Tử cười ha hả nói:

– Xin chậm bước! Người không nói thì ta nói, hà tất phải bỏ đi như vậy! Hạ đàn chủ chắc đã làm việc xấu giờ lại run sợ!

Thiết Chưởng Hạ Tông nổi giận lôi đình, huy chưởng nhắm đầu Thổ Đàm Tử kích tới.

Thổ Đàm Tử lách người tránh chưởng, nói:

– Hạ đàn chủ, song thân của các hạ đâu? Còn Hạ phu nhân? Còn các con người...?

Thiết Chưởng Hạ Tông chấn động, sắc diện đột ngột trắng nhợt như xác chết, thoáng chốc trông lão như già đi mười tuổi, lão hét vang thống thiết:

– Người là ai?

Thổ Đàm Tử cũng đột nhiên biến đổi sắc mặt, thần sắc cực kỳ trầm trọng nói:

– Hạ đàn chủ, người bán bạn cầu vinh, kết quả bị báo ứng thế nào, chẳng lẽ còn chưa hối hận?

Toàn thân lão rung động như bị đánh trúng chưởng thối lui mấy bước cơ hồ không vững, run giọng nói:

– Súc sinh người... người...

Thổ Đàm Tử cười lạnh:

– Ta? Nói chuyện với người ta còn thấy bị sỉ nhục, người không thấy sao? Người tìm người đã đến rồi, người lãnh mạng đi!

Gã vừa dứt lời, lập tức thấy hai bóng người từ sau đồng đá phóng người ra. Chính là Long Bình với Mặc Thanh.

Thiết Chưởng Hạ Tông nhìn thấy Long Bình còn chưa có phản ứng gì, nhưng khi nhìn thấy Mặc Thanh lúc này đã bỏ khăn bịt tóc, nhận chân diện mục nàng, bất giác hồn phi thiên lý, bất giác thối lui mấy bước, yếu ớt như muốn ngã. nói:

– Người... người là Thanh cô nương?

Mặc Thanh “Xì” một tiếng lớn, tay lau nước mắt nghiêng răng nói:

– Thì ra lão tặc người bán bạn cầu vinh hại chết cả nhà ta mười mấy mạng. Ta hận không thể uống máu người, nhai gan người, lột da người...

Cùng với tiếng hét, Mặc Thanh như phát cuồng bất kể đối phương võ công cao thâm, hươu chưởng xông lên Long Bình không ngờ Mặc Thanh liều mạng như vậy, chộp nàng kéo lại, nhưng không kịp, kinh hãi kêu lớn:

– Thanh muội cẩn thận...

Long Bình chưa dứt lời đã thấy Thiết Chưởng Hạ Tông giơ cao song thủ liên tiếp thối lui, hai mắt cứ lăm lét nhìn lên đầu tường bên trái, Long Bình nhìn theo thấy trên đầu tường xếp một hàng ba tên đại hán lưng hùm vai gấu, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Long Bình chưa kịp phản ứng đã nghe Mật Bình Nhi nói:

– Long thiếu hiệp, người yên tâm bảo hộ Thanh muội tử của người, ba tên tiểu ma vương này để ba sư huynh đệ ta giải quyết, bảo đảm không tên nào chạy thoát!

Thoáng chốc xung quanh đã nghe tiếng chưởng phong âm âm, Thổ Đàm Tử, Tửu Hồ Lô với Mật Bình Nhi đã vây quanh ba tên kinh trang hán tử, triển khai quyết đấu, Long Bình yên tâm quay sang Mặc Thanh với Thiết Chưởng Hạ Tông trong cái nháy mắt đó Thiết Chưởng Hạ Tông đã nằm dài dưới đất, miệng học máu tươi.

Còn Mặc Thanh đứng lạng một bên như hóa đá, ngưng mục nhìn Thiết Chưởng Hạ Tông.

Long Bình kinh ngạc, thảo nào hai người quyết đấu mà không nghe động tĩnh gì.

Bỗng nghe Thiết Chưởng Hạ Tông yếu ớt nói:

– Khá! Khá lắm! Liên Hoàn Tam Tuyệt Chiêu của người đã đạt đến mức đăng đường nhập thất, không uống công ta khổ tâm truyền thụ...

Thì ra Mặc Thanh dùng chính võ công của lão truyền thụ hạ thủ, quả thật quả báo nhân tiên, cuối cùng Thiết Chưởng Hạ Tông cũng chết dưới chính tuyệt chiêu của lão.

Lại nghe lão thều thào nói tiếp:

– Thanh nhi... ta biết người rất hận ta, nên... nên ta quyết không hồi thủ, được chết dưới tay người cũng là nguyện vọng chung thân của Thiết Chưởng Hạ Tông. Lão buông tiếng cười thiếu não tiếp:

– Nguyên nhân cũng bởi năm ấy ta sai lầm, đem việc nhà người tàng di bảo võ lâm tiết lộ ra ngoài, kết quả hại bạn hại mình hủy hoại Mặc, Hạ lưỡng gia...

Song thân ta thống hận vì đứa con bất nghĩa bất nhân tự tận, còn vợ ta... còn con ta...! Con ta...

Nói đến đó, lão nghẹn không đủ hơi ụa lên mấy tiếng thổ ra mấy ngụm máu tươi, nguyên chưởng Liên Hoàn của Mặc Thanh làm lão bị trọng thương.

Việc này quả thật Long Bình không hề ngờ tới, nhưng theo lời Hạ Tông thì ra lão không hề chống cự, nếu không làm gì Mặc Thanh đắc thủ dễ dàng như vậy?

Giọng nói của Thiết Chưởng Hạ Tông lại vang lên bên tai có điều mỗi lúc một nhỏ:

– Thanh nhi, mong người nhớ kỹ, tuy ta đối xử không nên không phải với người nhưng phu nhân ta Sa Trân... lại là ân nhân cứu mạng người... Nàng... nàng đã lấy đứa bé gái thân sinh cốt nhục đổi lấy mạng người về sau bị ta phát giác, bởi ta hẹp lượng bức nàng mang con đào vong, nhưng nàng nhất định để người lại cho ta...

– Thê... ly... tử... tán, gia... phá... nhân... vong... Ta... Ta hối hận lắm! Nhưng hối hận đã muộn...

Sau vì sự an toàn của người, ta mới giao người cho giáo chủ.

Ôi! Thời gian như bóng ngựa qua cửa sổ, mới đó đã mười mấy năm trời, ta mang nỗi đau khổ và hối hận trong lòng nào có ai hay? Không ngờ lại bị tên tiểu hóa tử khơi lên nỗi đau đã tiềm ẩn mười mấy năm trời.

Mặc Thanh nghe đến đây, không ngăn được phủ phục bên người cừu nhân khóc nức:

– Hạ bá bá! Hạ bá bá! Bá bá chưa chết được, bá bá chưa chết được...

Thiết Chưởng Hạ Tông lại thổ ra một búng máu tươi nói:

– Thanh nhi! Người không cần phải thương tâm như vậy! Tội ta báo ứng, chết không hối tiếc, có điều được chết dưới tay người ta mới nhắm mắt... Ôi! Ta nhẫn nhục sống đến ngày nay, cũng chính là chờ đợi giờ khắc này...

Nhưng ta cũng lấy làm tiếc, lúc lâm chung không được thấy mặt phu nhân với con ta. Để hai người tận mắt thấy cảnh này...

Lão mới nói đến đó bỗng nghe Thổ Đàm Tử hét lớn:

– Coi chừng ám khí!

Long Bình thất kinh chàng cũng đã nhìn thấy vô số điểm màu đen cực nhỏ rít gió veo veo bắn thẳng về Mặc Thanh với Thiết Chưởng Hạ Tông!

Trong lúc cấp thời chàng không kịp vung chưởng đánh tan ám khí cũng vô phương cứu hai người đành lướt người là là mặt đất kéo áo Mặc Thanh, cả hai lăn lông lốc ra ngoài nửa trượng tránh khỏi ám khí.

Lúc hai người nhô dậy, thấy một bóng xám tựa như dơi đêm lướt qua bờ tường mất dạng. Long Bình lo cho sự an nguy của Mặc Thanh nên không dám khinh suất đuổi theo.

Quay nhìn lại Thiết Chưởng Hạ Tông, thấy trên mình lão trúng ba mũi hắc châm, toàn nhằm ngay tử huyết, chỗ vết thương chảy ra nước màu đen, thân hình không còn động dậy, hồn du địa phủ.

Còn Mặc Thanh, lúc này nàng đã nín khóc, hai mắt nhìn trân trời ba mũi hắc châm, thần sắc cực kỳ phẫn nộ, lâu lâu sau mới nghiêng răng lẩm bẩm:

– Người cũng đã đến đây! Vậy càng tốt! Người không những nhìn thấy mà còn nghe thấy, lại còn muốn giết ta, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc! Ngày sau đừng oán trách ta ngoảnh mặt vô tình!

Long Bình không biết nàng đang nói đến ai, vội hỏi:

– Thanh muội! Hắn là ai? Muội biết hắn?

Mặc Thanh nhẹ gật đầu.

Thổ Đàm Tử đột nhiên bước đến gần thi hài Thiết Chưởng Hạ Tông dập đầu lạy ba lạy!

Lạy xong đứng dậy quay sang Long Bình với Mặc Thanh:

– Long huynh! Mặc cô nương! Tại hạ tự giới thiệu, tại hạ họ Hạ tên Ngự, Hạ đàn chủ là gia phụ...

Hai người nghe nói lạng người, tứ mục mở to nhìn gã trừng trừng Thổ Đàm Tử tiếp lời:

– Nhưng từ khi ta có trí khôn đến giờ trong ký ức chưa hề có hình bóng lão. Gia mẫu trước lúc lâm chung mới kể hết nội tình cho ta rõ, đồng thời nghiêm lệnh cấm không được nhận lão là cha, nên giờ phút này cũng không thể gọi một tiếng...

Thổ Đàm Tử vừa nói, lệ thảm cũng theo đó tuôn trào. Nhưng trong nháy mắt hắn đã lắc mạnh đầu như muốn gạt bỏ hết mọi phiền não trong đầu, nói tiếp:

– Tiên mẫu lúc sinh tiền đã từng căn dặn, nhất định phải tìm cho ra món võ lâm dị bảo hoàn trả cho Mặc cô nương để đền bù tội nghiệt của gia phụ... Tiên mẫu nói... món dị bảo ấy được giấu trong hai đỉnh bạc, ngày sau Mặc cô nương...

Long Bình nghe đến đây giật mình, không ngăn được cắt ngang lời Thổ Đàm

Tử nói:

– Các hạ nói sao?

Thổ Đàm Tử liếc chàng một cái nói:

– Ta nói món võ lâm dị bảo ấy được cất giấu trong hai đỉnh bạc, Mặc cô nương từ nay về sau để ý, trên góc của hai đỉnh bạc có in...

Không đợi gã nói hết, Long Bình đã lôi túi vải đen trong ngực áo ra, trút ra một đỉnh bạc đưa cho Thổ Đàm Tử nói:

– Người coi thử có phải vật này không?

Thổ Đàm Tử cầm lấy vừa kinh vừa hỷ, nhanh như chớp xuất thủ cướp túi vải trên tay Long Bình.

Long Bình không thể ngờ được gã lại xuất chiêu này, nhất thời không kịp hồi thủ, bị gã nắm được, trong lòng kinh hãi.

Nhưng bỗng thấy Thổ Đàm Tử chấn động như chộp phải độc xà, mặt mày thất sắc, toàn thân run rẩy, bất giác buông tay lui ra hơn trượng.

Gã vung tay ném đỉnh bạc trả lại, lẩm bẩm một mình:

– Không! Không! Ta không lấy! Ta không thể lấy!

Long Bình tiếp lấy đỉnh bạc nghĩ thầm:

“Người không lấy! Hừ! Ai cho mà người lấy”? Long Bình cất đỉnh bạc trở vào túi vải đen, đưa cho Mặc Thanh nói:

– Thanh muội! Đây là vật gia bảo của Mặc gia, cố vật hoàn chủ!

Lúc này Mặc Thanh đã kinh ngạc thất thần, há miệng mà không nói được lời nào, thật lâu sau mới nói:

– Bình ca! Làm sao... làm sao Bình ca có được vật này?

Long Bình nói:

– Hạ huynh nói không sai, vật này quả ở Bạch Cốt Lâm, nhưng cũng do may mắn được một vị tiền bối võ lâm tặng, có điều rốt cuộc đây là bảo vật gì?

Mặc Thanh cau mày nói:

– Muội cũng không rõ, Hạ huynh, chắc Hạ huynh có biết?

Thổ Đàm Tử mặt vẫn còn nét kinh hãi, nghe hỏi vội nói:

– Ta? Ta không lấy! Ta nhất định không lấy!

Dứt lời quay đầu chạy, bất thần một luồng kinh phong lướt qua. Thổ Đàm Tử như đụng vào tường đồng vách sắt, “bùng” một tiếng, dội ngược ra hơn trượng Long Bình thất kinh nhìn lại, trong hoa viên không biết tự bao giờ đã xuất hiện một lão nhân râu tóc đều trắng như cước, tứ chi vừa to vừa ngắn, ưỡn chiếc bụng to như chiếc trống! Không ai khác, lão nhân chính là Đại Đồ Tiên!

Long Bình vội cung thân thi lễ nói:

– Tiền bối giá lâm!

Đại Đồ Tiên hừ mũi hỏi:

– Phóng Tí Công người luyện đến đâu rồi?

Long Bình nói:

– Nhờ tiền bối sủng ái truyền cho văn bối kỳ công hãn hữu trong thiên hạ, ngày đêm không quên luyện tập!

Đại Đồ Tiên nhường đôi mày bạc nói:

– Tên tiểu tử này sao lộn xộn quá! Nếu không phải ta thua cuộc, người có quyền trước mặt ta cầu ba năm cũng không được.

Dứt lời lão quay sang bên nói:

– Tửu Hồ Lô, Mật Bình Nhi! Các người lỗ mắt nhìn cái gì? Còn chưa khiêng hẩn đi.

Long Bình nhìn qua thấy Thổ Đàm Tử quả nhiên bị lão một chưởng té lăn hôn mê bất tỉnh, trong lòng không khỏi kinh hãi, lão già bụng bự này quả tính tính cổ quái, đối xử với sư đệ đệ đệ hại vậy.

Lại nghe lão nói:

– Các người cũng nên đi đi, việc ở đây khắc có người lo liệu, không cần đến hai người bận tâm!

Dứt lời dẫn Tửu Hồ Lô, Mật Bình Nhi hai người khiêng Thổ Đàm Tử vượt tường biến mất dạng.

Long Bình lướt mắt nhìn khắp hoa viên, thấy xác mấy tên hán tử đông một người tây một người, quả nhiên không ai chạy thoát, xem ra không ai còn sống.

Chợt nhớ đến việc Mặc Thanh lúc nãy đào cái gì đó ở dưới chân tường, vội nói:

– Thanh muội, lúc nãy muội đào kiếm vật gì? Bây giờ mau đào tiếp đi!

Mặc Thanh huơ huơ túi vải đen trong tay, nói:

– Chính là muốn tìm vật này, giờ đã có rồi, còn đào làm chi? Thôi chúng ta đi!

o O o